

дия. Но да предположиме, че св. Кирилъ не е участвувалъ при крѣщенiето на Преславскiятъ дворъ и че въ моравското житiе на славянскiте просвѣтителi, въ което са говори, че „българскiятъ народъ е билъ покрѣстенъ отъ Кирила,“ сж разказани невѣроятни нѣща. Ако е сичкото това така, то кажете ни, молиме ви са, какъ трѣба да си обясниме думите на Диоклейскiятъ презвитеръ, който говори просто и ясно, че „Кирилъ е крѣстилъ по-напредъ хозарската земя, а послѣ е обжрналъ въ християнство българскiятъ народъ?“ — „Извѣстието на тоя лѣтописецъ е невѣроятно,“ ще да ни отговоратъ високоученните филологи. — „А можете ли да ни докажете противното съ неопровержими факти?“ ще да попитаме ние. — „Сичко, щото противорѣчи на нашите предположения, не заслужва никакво внимание“, отговарятъ тие. Разбира са, че ако у хората сжествува болѣзненна страсть да обясняватъ историческите сжбития съ подобна логика, то и ние свободно можеме да докажемъ, че Юпитеръ е билъ римски папа. Но за насъ е милионъ пжти по-важно крѣщенiето на българскiятъ народъ, нежели крѣщенiето на българскiятъ царъ. Ако разглѣдаме съ особено внимание историческите и легендарните памѣтници за св. Кирила и Методия, то ще да дойдеме до такова заключение, че „ако Преславскiятъ дворъ и да е билъ покрѣстенъ само отъ Методия, то българскiятъ народъ е билъ покрѣстенъ, наученъ, „просвѣтенъ“ и воведенъ въ християнското стадо и отъ двата брата.“ Това не могатъ да опровергнатъ ни самите исторически памѣтници, които, да кажеме право, сж дошли до